

ΑΝΑΜΙΚΤΑ.

Η ΠΟΙΚΙΛΙΑ. — Συνέβη ἐν Σουηδία τὸ ἀκόλουθον τραγικώτατον συμβάν ἐπὶ Ἰωάννου τοῦ Β'. Παρίστανον εἰς τὸ θέατρον τὰ πάθη τοῦ Χριστοῦ ὁ ὑποκριτής, ὅστις ἐμελλε νὰ πλήξῃ διὰ τῆς λόγχης τὴν πλευρὰν τοῦ Ἐσαυρωμένου, ὑπὸ τοῦ πάθους οἰσθηλικοῦ, ἐπέτηξεν ἀληθῶς τὴν λόγχην εἰς τὴν πλευρὰν τοῦ συναδέλφου του ὁ πληρωθεὶς κατέπεσεν ἀπὸ τοῦ σταυροῦ, ἀλλὰ διὰ τοῦ βάρους τοῦ ἐφόνευσε τὴν παρά πόδας τοῦ σταυροῦ ὑποκρίτριαν, ἣτις παρίστα τὸ πρόσωπον τῆς Μαρίας. Ἰωάννης ὁ Β'. ὅστις ἦτο παρών, ὀργισθεὶς εἴτε διὰ τὴν θηριωδίαν εἴτε διὰ τὴν ἀνεπιτειδιότητα τοῦ ὑποκριτοῦ, ὄρμη κατ' αὐτοῦ καὶ τὸν ἀποκεφαλίσθη διὰ τοῦ ξίφους του. Ταῦτο ἰδόντες οἱ θεαταί, οἵτινες ὑπερηγάπων τὸν ὑποκριτὴν αὐτὸν ὡς τὸν ἰκανώτερον πάντων καὶ παροξυνθέντες διὰ τὴν ἀλλαγὴν τοῦ βασιλέως αὐστηρότητα, ὄρμησι κατ' αὐτοῦ καὶ τὸν φονεύουσι. Τραγικωτέραν λύσιν δὲν ἔλαβεν ἴσως ἀκόμη καμμία ἐπὶ σκηνῆς τραγωδίας.

ΦΟΝΤΕΝΕΛΛΟΥ ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ. — Εἰς συναναστροφὴν τινα ἐν ἣ συμπαρευρίσκειτο καὶ ὁ διάσημος φιλόσοφος Φοντενέλλος, προσβάλλον διαφόρους παραδόξους ἐρωτήσεις, μεταξὺ τούτων, ἡ παραδοξωτέρα ἦν ἡ ὑπὸ τῆς οἰκοδομητικῆς προταθείσα ἔχουσα οὕτως: Ὁποία διαφορὰ ὑπάρχει μεταξὺ ἐμοῦ καὶ ἐνὸς ὥρολογίου; Πάντες ἠπόρουσαν περὶ τῆς ἀπαντήσεως, ὅτε ὁ Φοντενέλλος ἐγερθεὶς, — Ἡ ὑπάρχουσα διαφορὰ, κυρία μου, εἶπεν, εἶναι ὅτι, τὸ μὲν ὥρολόγιον μᾶς δεικνύει τὰς ὥρας, ὑμεῖς δὲ μᾶς κάμνετε νὰ τὰς λησμονῶμεν.

ΑΠΕΘΑΝΟΝ. — Κύριε τις ἔγραψε μὲ τῶν ἡμερῶν πρὸς τινα φίλον του πρὶν ὅμως σφραγίσαι τὴν ἐπιστολήν, προσβάλλεται ὑπὸ ἀποπληξίας καὶ ἀποθνήσκει ὁ ὑπάλληλος του παρὼν τυγχάνων, ἀνοίγει χωρὶς νὰ ταρραχθῇ τὴν ἐπιστολήν καὶ προσθέτει — Πρὶν κλείσω τὴν ἐπιστολήν μου ἀπέθανον. Εἶτα δὲ σφραγίσας αὐτήν, τὴν ρίπτει εἰς τὸ ταχυδρομαῖον.

ΑΡΧΙΜΗΔΗΣ ΚΑΙ ΒΟΛΤΑΙΡΟΣ. — Ἐπανέλεγον ποτὲ ἐνώπιον τοῦ Βολταίρου τὴν φράσιν ἐκείνην τοῦ Ἀρχιμήδους: — Δός μοι πᾶ σὺ ἵνα τὴν γῆν ἄρω. — Ἀρκεῖ νὰ εὐρη καὶ τὸν κατάλληλλον μοχλόν, προσέθηκεν ὁ Βολταίρος.

Ο ΕΡΩΣ. — Νεῖνις τις ἐπέπληττε τὸν ἐραστὴν τῆς διὰ τὴν πρὸς αὐτὴν ἀδιαφορίαν του. — Πῶς φίλε μου, τῷ ἔλεγεν, ἐνῶ πρῶτον ἦσο τόσῳ περιποιητικὸς πρὸς ἐμὲ, ἥδη κατέστης ψυχρὸς καὶ καθημέραν καθίστασαι ἐτι ψυχρότερος. Δεσποινίς, τῇ ἀπήντησεν, ὁ ἔρωσις εἶναι ὅπως ἡ σελήνη, ὅταν δὲν αὐξάνῃ ἐλλατοῦται.

ΔΗΜΑΡΧΙΚΗ ΔΙΑΤΑΓΗ. — Κατὰ τὸ 1791 τὸ δημοτικὸν συμβούλιον τοῦ ΣΤ' τμήματος τῶν Παρισίων ἐξέδωτο τὴν ἀκόλουθον διαταγήν:

Α'. — « Ἀπαγορεύεται ῥητῶς εἰς τοὺς κύνεσι ἢ ἐν

« τοῖς ναοῖς εἶσοδος· οἱ παραβάται τῆς διαταγῆς ταύτης
« τῆς θέλουσιν ὑπόκεισθαι, ἐὰν μὲν ᾧσι κύνεσι τῆς ἐνορίας
« εἰς μαστίγωσιν, ἐὰν δὲ ζῆνοι εἰς ἐξήκοντα φράγκων
« πρόστιμον.

Β'. — « Ἴνα μὴ οἱ ῥηθέντες κύνεσι προφασισθῶσιν ἐπὶ
« ἀγνοίᾳ, ἡ παρούσα δημαρχικὴ διαταγὴ τοιχοκολληθήσεται
« εἰς τὰς κυριωτέρας ὁδοὺς τῆς πόλεως.

ΠΟΙΗΣΙΣ. (α)

ΕΝ ΔΑΚΡΥ.

ΤΩ ΦΙΑΤΑΤΩ ΜΟΙ ΜΙΑΤΙΑΔΗ ΠΑΠΠΑ.

Εἰς τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς του.

Τὸ ποτήρι τῆς Μοίρας γιομάτο
δοκίμασαμ κ' εἶπαμε φθάνει!
Φοβερὴ τῶν ἐλπίδων μας πλάνη!
Ἦτον κ' ἄλλο φαρμάκι σ' τὸν πάτο.
ΖΑΛΟΚΩΣΤΑΣ.

Καὶ ὅμως χθὲς τὸν θάνατον τοῦ φίλου μας ἐθρήνευσ!
Καὶ μὲ καρδίᾳ σπαρταγμῶσι μὲ θλίβην καὶ μὲ πάθος
Ἐκρούεις λύραν θλιβεράν, κ' εἰς δάκρυα ἐκίνεις
Ὅσους ποτὲ ἐγνώρισαν τῶν σπλάγγων του τὸ βάθος.

Τῆς χήρας του ἐπάσχίζεις τὴν λύπην νὰ πρκύνεις
Παρήγορον δὲ βάλσαμον προσφέρων εἰς ἐκείνην,
Τοῦ Φλώρου μας τὸν θάνατον κρυφίως Σὺ ἐθρήνευσ
Σ' τὴν ἐρημίαν τῶν δασῶν σ' τοῦ σκότους τὴν γαλήνην

Τὸ ὄμμα τοῦ γεννήτορος δὲν ἠλπίζεις πλὴν τόσον,
Ταχίως φίλε νὰ ἰδῆς σθεννύμενον καὶ κρῦον,
Δὲν ἠλπίζεις ὅτ' ἔχυνες παρηγορίας δρόσον,
Ἡ Μοῖρα ὅτι κύλικα Σ' ἐτοίμαζε δακρύων.

Μεγάλῃ ἡ ἀπώλεια! ἡ συμφορὰ μεγάλη!
Ναί, θρήνησον, ὦ φίλε μου, κ' ἐγὼ θρηνώ πικρῶς.
Σ' τὸν κόσμον φίλου πάντοτε εὐρίσκειται ἀγκάλῃ
Πλὴν πατρικὴ! οἴμοι ποτὲ, θανόντος τοῦ πατρὸς.

Κωνσταντινούπολις 10 Μαΐου 1862.

Α. Γ. Σ. (Σάμιος.)

(α) Λυπούμεθα ὅτι πολιτικαί τινες δοξασίαι ἔην μᾶς ἐπιτρέπουσι νὰ
καταχωρήσωμεν δύο ἄξια λόγου Ποιήματα σταλιέντα ἡμῖν ἐκ Νέας
Ἐφέσου παρὰ τοῦ φ.λομοῦσου Ε. Α. Ι. Σ. (Σαμίου) ἀφορῶντα τὸ μὲν
τὸ τελευταῖον θλιβερὸν δράμα τῆς Κύνου, τὸ δ' ἕτερον τὸν ποιητὴν
Α. Σούτσον.